

Ledaren

► Ralph Guldahl skrev en bok om svingen. Sedan var det över.

Vad du än gör – skriv inte en bok om svingen

TOMMY JEPSSON
Chefredaktör

Jag var på St Andrews 2005 när Tiger Woods vann The Open, och tio år senare trodde något inom mig att han skulle kunna göra det igen. Men den Tiger som gör fem bogeys på tio hål är något annat än han en gång var. Tiger Woods hade bara varit

ute i ett par timmar på Old Course när jag kände mig föranledd att via 140 tecken berätta för världen vad jag tyckte:

Att bildproducenten kunde sluta visa Tiger Woods nu.

Av ren barmhärtighet.

Det finns de som finner hopp i historier om golfspelare som lyckas mot alla odds. Autistiska själar från stadens fattiga kvarter, som trots armar krokiga som ostbågar lyckas spela ihop en förmögenhet.

Sådan är inte jag.

Jag kan tvärtom finna en smula tröst i historier om golfare som fullständigt tappar det. För när inte ens de bemästrat spelet, hur ska då jag...?

Som Tiger Woods.

Eller, varför inte: Ralph Guldahl, det kanske bästa exemplet av alla. Ralph var en lång kille från Texas med rötter i Norge.

Han föddes samma år som

Ben Hogan, Sam Snead och Byron Nelson men som golfare lyckades han bättre.

Åtminstone i början.

Mellan 1936 och 1939 vann hann tre majors – två US Open och Masters – samt tre raka Western Open som på den tiden hade status som en major.

Redan 1937 blev Guldahl en del av Mastershistorien men av fel anledning: Byron Nelson tog in sex slag på hål 12 och 13. Han vann och fick en bro uppkallad efter sig. Året därpå slutade Guldahl tvåa efter Henry Picard. Men 1939 gick Guldahl tre under par de sista nio hålen för att vinna.

Guldahl var ingen svingteoretiker. Trots en kort och egendomlig sving utan större kraft, vann han under sin korta karriär 16 tävlingar och kom tvåa 19 gånger. Nyckeln var raka slag, koll på längderna samt bra känsla för långa puttar.

Ralph Guldahls facit var alltså rätt hyfsat. Ändå är det få som minns honom idag. Hans namn nämns inte längre samtidigt som Snead, Hogan och Nelson.

Guldahl var känd för två saker: Sin lugna, kyliga uppenbarelse och att han tog fram en kam ur bakfickan och snyggade till frisyren när han slagit. Han visade aldrig några tecken på nervositet.

”Om Ralph Guldahl donerade blod så skulle patienten frysa ihjäl”, sa Sam Snead en gång. Det var alltså inte klena nerver som gjorde att hans karriär blev kort. Troligen var det hans analytiska läggning som innebar slutet för hans framgång.

Han vann en tävling redan 1932 och året därpå spelade han i US Open. Under sista rundan tog han på elva hål in nio slag på Johnny Goodman. På sista hålet behövde han sänka en meterlång putt för att nå ett sarspel. Han missade och började istället sälja begagnade bilar.

Han kom tillbaka 1936.

1939 bestämde han sig för att skriva en bok om svingen. Hans fru har berättat att hon ofta såg honom stå framför spegeln och studera detaljerna i rörelsen.

När boken var klar var allt över. Guldahl vann inte en tävling efter det. Hur omsorgsfullt han än kammade sitt hår.

Paul Runyan sa: ”Det är märkligt. Han gick från att ha varit en av de absolut bästa spelarna i världen till att inte kunna spela alls.”

Senare i livet förklarade Guldahl att den försvunna förmågan berodde på att han egentligen aldrig drivits av en särskilt stark vilja att vinna.

Under återstoden av sitt liv arbetade han som klubbpro. När han dog 75 år gammal 1987 var han anställd på Braemar Country Club i Kalifornien.

Åter till Tiger. Kommer han att vinna igen?

Ja. Om han vill. Verkligen vill. Jag tror på Guldahls tes:

Det beror på hur stark hans vilja att vinna är. **G**